

Er der brug for et babelstårn?

En væsentlig forudsætning for succesfuldt samarbejde er, at man forstår hinanden. Det er særligt vigtigt, når hjulene ruller, og processerne skal sidde lige i skabet. Der nytter det ikke, at vi går fejl af hinanden. Sådan er det de fleste steder, og vejbranchen er ingen undtagelse.

AF EVA KARTHOLM
Sekretariatschef,
VEJ-EU Vejsektorens
Efteruddannelse
eva@vej-eu.dk

Måske tænker du efter at have læst indledningen over, hvordan det er hos jer. Har I styr på både sproget, terminologien, det sagte og det usagte? Både hos kolleger og samarbejdspartnere? Taler I hinandens sprog, og bruger I ord og vendinger, som giver mening for alle?

Jeg er fra dengang, hvor svendene kunne få en halv dag til at gå med at grine af den stakkels lærling, som rodede rundt efter kørnerprikker og røgvendere. Det var sjovt på en måde om end på andres bekostning, men det var jo også en talen forbi hinanden med vilje. Det er heldigvis et overstået kapitel, og nu tager vi hinanden mere alvorligt og gør også en indsats for, at alle skal føle sig som en del af teamet og forstå, hvad der foregår. Og en tur på skolebænken kan hjælpe kommunikation på vej.

Fælles kompetencer = fælles sprog

Man siger, at uddannelse er lig med sprog, og det er ikke helt ved siden af. Selvfølgelig er der meget andet i spil, men når vi deltager i de samme uddannelsesaktiviteter, får vi ud over (nogenlunde) samme viden også en fælles referenceramme og en fælles faglig ordbog. Vi kan kommunikere klart om emnerne, fordi vi har hørt det samme og lært det samme.

Jeg er optaget af emnet, fordi vi ofte har drøftelsen om niveauopdeling af VEJ-EU's kurser. Det var smart, hører vi, hvis nogle af dem var for arbejdsmænd, og andre var for funktionærer. Eller – som vi holder af at dele det op – nogle var for det operationelle niveau og nogle for det taktiske og strategiske niveau.

På mangel af VEJ-EU's kurser er der gruppearbejde

eller trafikspil, som understøtter den læring, der finder sted. Men den gør mere end det. Den fører forskellige mennesker sammen om at løse en opgave, og opgaverne spejler således virkelighedens samarbejdssituation. Det kan virke lidt kunstigt, for vores kursister er jo alle fagfolk, lige som vores undervisere også er det, så man har lov til at undre sig over, at det skal være nødvendigt at "lege virkelighed". Argumentet er, at det sker samtidig med, at man lærer nye kompetencer og ofte også et nyt sprog. Begge dele noget man tager med ud i praksis. Vi er faktisk på en del af kurserne så optaget af at blande kursisterne, at vi har lavet grupperne på forhånd. Man møder ind til et kursuslokale, hvor der er placeret navneskilte, som viser, hvor man skal sidde. På den måde sørger vi for, at man ikke bare sidder ved siden af kollegaen fra samme kontor og kører videre i samme rille som "derhjemme". Man kan hygge over frokosten, hvis man ikke hellere vil møde nye folk og netværke lidt. Men i læringsituationen vil vi gerne sætte kompetenceudviklingen i fokus, og derfor deler vi folk lidt op.

Nej - ikke et babelstårn, men et fælles sprog

Og argumentet om, at man skal tale samme sprog for at arbejde godt sammen, taler jo imod ønsket om at segmentere efter arbejdsopgaver. Jeg synes, at det for det meste giver virkelig god mening, at dem, som skal planlægge, projektere, myndighedsgodkende, afmærke, føre tilsyn og udføre det samme stykke arbejde, taler samme sprog. Der er brug for gensidig respekt og forståelse. Og selvom vi ikke skal bygge et babelstårn, skal vi alligevel bygge nogle store projekter, som skal køre gnidningsfrit og succesfuldt for alle involverede. ●